

Ha biztosan nem akarod

Civilizációnk egyik legsajátságosabb
 csúcsterméke az önpusztítás.
 Évezredek óta tökéletesítjük szüntelen.
 A Coca-Cola receptjétől az autó
 működési elvéig szinte minden tartalmazza a kódját.
 A téli sportok, a vízszabályozás,
 a házépítés fejlődése is magában rejt.
 Ha valaki hiúlyára issza magát, az már
 meglehetősen fapados megoldásnak számít, bár
 bizonyos értelemben hagyománytiszteletről tanúskodik.
 Itt vannak inkább a különböző hitelkonstrukciók,
 tévéadók, táplálékkiegészítők. A nyaralás,
 a slágerek, a közoktatás, a tortabevonó.
 Továbbképzések, tanfolyamok, karrier-
 tanácsadók. A reklám-, választási és
 előfizetőgyűjtő-kampányok. Leállósávok, vicces
 videók, porlevesek, ismétlőfegyverek, mindenféle ambíciók és a
 húsvéti nyúl. Ketté lehet-e hasítani bármilyen részecskét
 itt e földön úgy, hogy maradjon belőle valami,
 ami mentes ettől az önpusztító-kódtól?
 A hegyoldalon megcsúszó hó felgyűrt
 paplanja alatt a levegő-buborék.
 A szobába befutó folyó vízágán
 az örökre félbemaradt álomnak
 a már megálmodott fele.

Nevető sebeken keresztül szabadulni próbál
 a meleg vér a test rabságából, de nem tud.
 Ez még egy aprócska leküzdendő akadály,
 ami némi bizakodásra ad okot. Mert mintha arra utalna,
 hogy az eredeti tervekkel még minden rendben volt.
 Nem fogad be ugyanis semmilyen más közeg,
 mélytengeri áramlásokban tompán
 mozduló bálnasúlyok. Nem gyógyítanak
 lelassult visszhangjai, sem
 kiúttalan mellékfolyói. Mert sokkal erősebben
 tart fogva fenyegető rikácsolása
 az örült vízfelettségnek.